

γούλας ὁ Θεός τῇ γούλῃ κάτου "Ηπ. (ΡΙζοβ.) Συνών. φρ. *Τὸ ρίχνει μὲ τ' ἀσκή — μὲ τὸ τουλούμι — μὲ τὴν τρομπά.* Συνών. γοὺλῖ (Ι) 4. η) Ὁ ἀγωγὸς διὰ τοῦ ὁποίου φέρεται ὁ σῖτος ἀπὸ τὴν σκάφην τοῦ μύλου εἰς τοὺς λίθους πρὸς ἄλλεσιν Καστ. Κρήτ. (Νεάπ.) Πελοπν. (Δαιμον.) Χίος. Συνών. γοὺλῖ (Ι) 6. θ) Ἡ ξυλίνη σκάφη τοῦ μύλου, ἐντὸς τῆς ὁποίας τίθεται ὁ πρὸς ἄλλεσιν καρπὸς Εὐβ. (Βρύσ. Κάρυστ.) Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Ζερβιαν. Κίσ. Ραμν. Ρέθυμν. Χαν.) Κύθηρ. Μέγαρ. Μεγίστ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. (Αἶγ. Βλαχοκερ. Γέρμ. Κίτ. Λεῦκτρ. Μάν. Οἶτυλ. Πλάτσ.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) Σῦρ. Τσακων. (Πραστ.) — Λεξ. Βλαστ. 428 Πρω. ι) Ἡ κεντρικὴ ὀπὴ τοῦ ἐπάνω λίθου τοῦ ἀνεμομύλου, διὰ τῆς ὁποίας ρίπτεται ὁ πρὸς ἄλλεσιν καρπὸς Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ἀντίπαρ. Ἀστυπ. Ἡράκλ. Ἰκάρ. (Εὐδηλ. κ. ἀ.) Ἴος Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Κίμωλ. Κύθν. Μακεδ. (Καστορ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κωμιακ. Φιλότ.) Πελοπν. (Ἀχαΐα Γέρμ. Δαιμον. Καρυόπ. Κίτ. Μάν. Οἶτυλ. Παιδεμέν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Τῆν. (Σμαρδάκ. κ. ἀ.) Χάλλκ.: *Μὴ ρίχνης ἄλλο σ'τάρι, ἐγίόμισε ἡ γούλῃ τοῦ μύλου* Κίτ. Μάν. *Σ' τὴν οὐά τοῦ χερόμουν ἐπόμεινε τὸ σιτάρι* Φιλότ. *Ἐγομῶθεν τῇ χαμυλέτες ἡ γούλα* (ἐγέμισεν ἡ γούλα τῆς μυλόπετρας) Ἀργυρόπ. *Ἐγομῶθεν τῇ χειρομυλί* ἡ γούλα (ἐγέμισεν τοῦ χειρομύλου ἡ γούλα) αὐτόθ. Συνών. γοὺλῖ (Ι) 5. ια) Κατὰ συνεκδ., τὸ ξύλον εἰς τὴν κεντρικὴν ὀπὴν τοῦ λίθου τοῦ ἀνεμομύλου Νάξ. (Φιλότ.) ιβ) Ἡ κεντρικὴ ὀπὴ τοῦ κάτω λίθου τοῦ ὑδρομύλου Λῆμν. ιγ) Κατὰ συνεκδ., χονδρὸν ξύλον τοποθετούμενον εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κάτω λίθου τοῦ μύλου, δι' οὗ διέρχεται κινούμενος ὁ ἄξων τοῦ τροχοῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.) ιδ) Τὸ μέρος τοῦ μύλου, ὁποῦθεν ἐξέρχεται τὸ ἄλευρον Ἀμοργ. Μακεδ. (Δεσκάτ.): *Τ' ἄλευρι μαζεῦνι γύρου — γύρου 'ς τὸν κόθρου κι ἀπ' τ' γούλ' πέφτ' 'ς τοῦ σακκί* Δεσκάτ. ιε) Ἡ ὀπὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πελέκεως, εἰς τὴν ὁποίαν προσαρμόζεται ἡ ξυλίνη λαβὴ αὐτοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἡ οὐά τ'ς ἀξίνης* Συνών. χωνί. 4) Ἡ κοιλία καὶ γενικῶς τὸ πεπτικὸν σύστημα τοῦ ἀνθρώπου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): *"Εχ' τ' γούλ' τ' γιουμάτ' "Ηπ. (Ζαγόρ.)* *Δὲν ἔχομε τῇ γούλῃ μας μαθημένη σὰν ἐσένα* Πελοπν. (Μεσσην.) *Δὲ χουρταῖν' ἡ γούλ' σ' Στερελλ. (Ἀράχ.)* *Τὰ πέρασες ὅλα ἀπὸ τῇ γούλῃ σου* Πελοπν. (Πιάν.) *Ἐσὸ γιὰ τῇ γούλῃ σου θὰ φᾶς τὸ ἔχει σου (= τὸ βιός σου)* Σίφν. *Οὐά τὰ κοιτάτα τὰ τρῶν' οἱ καλλικατζάρου, ἀλλὰ τ' ἀθρο- π'νό, λέπ'ς, ἐν' ἕνα τ'σ' ἕνα γιὰ τ' γούλα τ'νε* (ἐκ παραμυθ.) Σκῦρ. *Οὐ ἄνθρωπους οὐλο γιὰ τ' γούλ' του δ'λεῦ* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *"Ολο ρίχνει 'ς τῇ γούλῃ του καὶ δὲ χορταίνει* Σῦρ. *"Ο,τι δουλέφῃ, 'ς τὴν βούλαν τὰ καθίζει* Ρόδ. *Δουλεύω 'ς σὴν γούλα μ' (δουλεύω διὰ τὴν κοιλίαν μου)* Ἰμερ. *Τ' διακονιάρ' ἡ γούλ' δὲ χορταῖν'* Εὐβ. (Μετόχ.) || Φρ. *Αὐ- τὸς, μάθια μου, ἀγαπᾷ τῇ γούλῃ του* (ἀρέσκειται νὰ καλο- τρώγῃ) Θήρ. Κρήτ. *Εὐτοῦνος εἶναι τῆς γούλης* (συνών. μετὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Εὐτὸς κοιτάζει τὴν οὐά δου* (συνών. μετὴν προηγουμ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Λατρεῖν τῇ γούλῃ του* (εἶναι λαίμαργος) Πελοπν. *Ἡ γούλα 'τ' κ' ἡ προῖκα τ'* (συνών. μετὴν προηγουμ.) Τραπ. Χαλδ. *Γιὰ τὰ γούλας ἀτουν κόλον δῆγνε* (διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς λαίμαργίας του φθάνει εἰς ἀκραΐας ὑποχωρήσεις) Πόντ. *Ἐγὼ τὴν γούλαν μου τερω* (ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου) Κερασ. *Σῦρον τῇ γούλῃ σ'* (φάγε ὀλιγώτερον) Χαλδ. *Στένεφ' ἡ γούλ' τ'* (δὲν τρώγει πολὺ) Στερελλ. (Ἀ- ράχ.) || Γνωμ. *Ἡ κατῶ ἡ γούλα τὰ ρουγκλάει οὐά*

ὁ λαίμαργος κατatrώγει τὴν περιουσίαν) Εὐβ. (Κουρ.)

"Οπ' ἀαπᾷ τὸν ἔρωτα καὶ τῇδ' ὁροσπεζούλ-λα πολ-λά καλὰ στερεύγεται ἡ ἔρημὴ του βούλα

(ὁ φυγόπονος πολλῶν πραγμάτων στερεῖται) Κάρπ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαχ. κ. ἀ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ Δουκ. εἰς λ. «ἐν τῷ στομάχῳ ... ὁ καὶ γούλα ὀνομάζεται ... ὡς νὰ χορτάσ' ἡ γούλα του» καὶ Ριμάδ. περὶ Βελισσαρ. στ. 213 (ἐκδ. Wagner, σ. 354) «καὶ οὐ κατῆλθες εἰς νεκροὺς οὐδὲ σὲ Ἀδου γούλα» καὶ Μ. Ἰωάνν., Συμφορ. Μορ., σ. 105β «τόσο λαίμαργ' εἶναι ἡ γούλα, | πίνει τὰ ποτάμια οὐά». Συνών. γοὺλῖ (Ι) 1. 5) Ἐκατέρω τῶν κυλινδρικών ἐξοχῶν, αἱ ὁποῖαι εὐρισκόμεναι εἰς τὴν ἄνω καὶ κάτω γωνίαν τοῦ θυροφύλλου εἰσχωροῦν εἰς ἀντίστοιχα κοιλώματα τοῦ ἀνωφλίου καὶ κατωφλίου καὶ διευκολύνουν τὸ ἀνοιγμα καὶ κλείσιμον τῆς θύρας Καππ. (Ἀνακ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.): *Ποίκαμε τὸ θύρα μετὸ κούλα τ'* (κατεσκευάσαμεν τὴν θύραν μετὴν γούλαν της) Φλογ. || Φρ. *Ἐτὰ τὰ Δωδεκά- μερνα ἄς κειόταν δώδεκα χρόνους καὶ θύρας τὸ κούλα ἄς κλώσκειν σὸ μάτι μ' μέσα* (αὐτὰ τὰ Δωδεκάμερνα ἄς ἦσαν δώδεκα χρόνια καὶ μακάρι τῆς θύρας ἡ γούλα νὰ γύριζε μέσα εἰς τὸ μάτι μου) αὐτόθ. β) Κατὰ συνεκδ., ἡ εἰς τὴν ἄνω καὶ κάτω γωνίαν τοῦ ἀνωφλίου καὶ κατωφλίου κοιλότης, ἐν- τὸς τῆς ὁποίας στρέφεται ἡ γούλα τῆς θύρας Καππ. (Ἀνακ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) Συνών. γοὺλῖ (Ι) 8. 6) Τὸ σκακκοει- δὲς ἀνοιγμα τῶν ἀλιευτικῶν δικτύων ἐντὸς τοῦ ὁποίου συσ- σωρεύονται τελικῶς οἱ ἀλιευθέντες ἰχθύες Ἀνδρ. (Κόρθ.) Κέως Κύθν. Λευκ. Μύκ. Σάμ. (Παλαιόκαστρ.) Στερελλ. (Ἀ- στακ.) Τῆν. Χίος: *Ἡ γούλα τσῇ τράτας εἶναι τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ δικτυοῦ μετὰ τὰ μικρὰ μάτια ποὺ κλείνει τὰ ψάρια* Μύκ. Συνών. γαστέρα 4γ. β) Κατὰ πληθ. τὰ πλάγια μέ- ρη, αἱ πτέρυγες, τὰ πλευρά τοῦ σάκκου τῶν δικτύων, Ἀλόνν. Κάλυμν. Κύθν. Νίσυρ. Σκόπ. Σῦρ. — Π. Παναγιωτόπ., Ἰχθ. ἀναδρομικ., 470. Συνών. τοῖχος 7) Τὸ ἐπικαμπὲς τμήμα τοῦ ἀρότρου, τὸ προσαρμοζόμενον κατὰ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸν ἱστοβοέα καὶ κατὰ τὸ ἕτερον εἰς τὴν φέρουσαν τὸ ὕνιον βάσιν, ὁ γύης, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἱστοβοεὺς πολλαχ.: *"Αμαν εἶναι ἡ οὐά χαμηλή, λένε πὼς εἶναι οὐλῆαζικο τὸ σύνεργο καὶ πιάνει χόρτα* (σύνεργο = ἄροτρον) Νάξ. (Ἀπύ- ρανθ.) *"Εσπας' ἡ γούλα* Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) *Ἡ σπάθη καὶ ἡ παρασπάθη βαστοῦνε τῇ γούλῃ, ἄμα μ' ἀβε- ρδέφῃ τὸ 'ν-νὶ* Κῶς (Πυλ.) *Κουδά 'ς τῇ γ'δούρα εἶναι τοῦ γούλ' κι πάνον 'ς τοῦ γούλ' εἶναι γ-ῆ ἀβόλ' (g'δούρα = κουν- τούρα)* Λῆμν. *Ἡ γούλα 'ναι ὁροσερὴ καὶ γιὰ 'κειονά 'ναι βαρὺ τ' ἀλέτρι* Κρήτ. (Ἀγιος Γεώργ.) || Ἰ. Ἀσμ.

Ἐσένα πρόπει, ἀφέδη μου, ἀλέτρι καρυδένιο, νὰ 'χῃ τὴν ἔχερη χουσή, τῇ γούλῃ κυπαρίσσι, τὸ ζεύγη σου μεταξωτό, τσι ζευλές βακιρῆνες

Κρήτ. (Νεάπ.) Συνών. γοὺλῖ (Ι) 10. β) Ὁ κοντὸς ὁ συνδέων τὸν βωλόσυρον μετὰ τοῦ ζυγοῦ Κύ- θηρ. γ) Ἐπίμηκες ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ποιμένες προσδέ- νουν τὰς αἰγας κατὰ τὴν κουράν Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Συνών. τράβα. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. Δουκ. εἰς λ., ἐνθα «γούλα... στέλεχος, κορμός». δ) Τὸ στρογγύλον μέρος τῆς κώπης, παρὰ τὸ σημεῖον προσδέσεως αὐτῆς εἰς τὸν σκαλμὸν Κύθηρ. ε) Τὸ κάθετον ξύλον τοῦ χειρομύλου, διὰ τοῦ ὁποίου κινεῖται ἡ ἄνω μυλόπετρα Κύπρ. στ) Ὁ ἄξων τῆς ἡλακᾶτης Καππ. ζ) Ἡ κνήμη τοῦ ποδὸς Τσακων. (Χαβουτσ.): *Οἱ ἀγοῦ- λε σ' πονῶντε* (οἱ γάμπες του πονοῦν). 8) Ξύλον ἔχον αὐλακα, ἐντὸς τῆς ὁποίας στοιβάζουσιν τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ, διὰ νὰ λά- βῃ σχῆμα ἡ δέσμη αὐτῶν Κάλυμν. 9) Τὸ κυκλικὸν περίφρα-

γμα τῶν λίθων τοῦ μύλου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 10) Μεγάλη ἔκτασις γῆς μεταξὺ δύο ὑψωμάτων Κρήτ. Συνών. γ ο υ λ ῖ (I) 11, λ α ι μ ὁ ς. β) Μέρος γωνιαῖον καὶ ὑπὸ νημον Μακεδ. (Βλάστ.) 11) Αὐλὼν Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. α ὑ λ ὶ ω ν). 12) Πηγὴ ὕδατος Κρήτ. (Χαν. κ. ἀ.). 13) Τὸ κέντρον τοῦ τροχοῦ τῆς ἀνέμης Σίφν. : Ἡ γούλα τῆς σβίγας. 14) Ὡς ἐπιθ., ὁ λαίμαργος Πόντ. (Οἰν.): "Οἱ αἰτῶνα γούλες εἶναι (ὅλοι αὐτοὶ εἶναι λαίμαργοι). Τρώς τρώς καὶ 'κὶ χορταίνεις, γούλα! 15) Ὡς οὖς., ἡ λαίμαργία Αἰγίν. Ἀνάφ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ.) Θεσσ. Ζαγορ. Θήρ. Θράκ. (Αἰγίν. Μάδυτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Κρήτ. (Νεάπ. κ. ἀ.). Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κυνουρ. Λάστ.) Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. Τήν. Χίος (Φυτ. κ. ἀ.) — Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν. 3, 33 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Εἶδες γούλα πού τὴν ἔχει! Οὐλο νὰ τρώῃ θέλει Αὐλωνάρ. Ἀπ' τὴ γούλα τ' καθὶ μέρα ἀρρουνσάει Τσακίλ. Ἀποὺ τ' γούλ' του δὲν τοῦ πι-ρίσαιψ' νὰ φτεγάσῃ ἓνα βρακὶ Ζαγορ. || Γνωμ. Ἡ γούλα τὰ καταλάει οὐλα (ἡ λαίμαργία καταστρέφει τὰ πάντα, ἐπιφέρει ὀλικὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν) Αἰγίν. Ἡ γούλα ἔφαε τὴ γούνα (διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς λαίμαργίας ἐπώλησεν ἀκόμη καὶ τὴν γούναν) Σταυρ. Ἡ γούλα τρώει τὸ γουλά (γουλάς = πύργος· ἡ λαίμαργία καταστρέφει τὸν οἶκον) Λάστ. Ἡ γούλα βουλιάζει καράβι (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κυνουρ. Ἡ γούλα κάστρα χαλᾷ καὶ κάστρα παραδίδει (ἡ ἱκανοποίησις τῆς λαίμαργίας ἄγει εἰς σοβαρώτατα σφάλματα) Λάστ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ. ἀ. Πβ. καὶ Μ. Δεφαράν., Λόγοι διδασκ., στ. 231, εἰς Λαγορ. 11 (1934 - 1937), σ. 37 «Ἡ γούλα κάστρη καταλεῖ καὶ μετ' αὐτὰ διαβαίνει». 16) Ἡ πείνα Ἀμοργ. Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἀ.): Φρ. Ἡ γούλα ἐντροπὴν 'κ' ἐξέρει (ὁ πεινασμένος δὲν ἐντρέπεται νὰ ζητήσῃ τροφὴν) Πόντ. Οὐλα ἀμπαλίζουνταν, ἡ γούλα 'κὶ ἀμπαλιέται (ὅλα μπαλῶν-νουνται, ἡ πείνα δὲν μπαλῶνεται) Κοτύωρ. 17) Ἡ ὄρεξις, ἡ γεῦσις Κεφαλλήν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σάμ. Χίος (Πυργ. κ. ἀ.): Ἡ οὐλα δὸν τὸ παρακαλεῖ εἶδα νὰ φάῃ, εἶδα νὰ πιῇ Ἀπύρανθ. Τὴν ἀρωτᾷ ἡ οὐλα τζη εἶδα νὰ φάῃ (ἔχει νὰ φάῃ ὅ, τι θέλει, ὥστε γεννᾶται ζήτημα ὀρέξεως τί νὰ διαλέξῃ, ἔχει ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐπὶ εὐπορούσης) αὐτόθ. Ἡ γούλα του τὸ τραυᾷ Ρόδ. Πβ. διὰ τὴν σημ. καὶ Μάνθ. Ἰωάνν., Συμφορ. Μορ. 105β «πάντα ἡ γούλα του ζητάει | πᾶσα πρᾶμα νὰ φάῃ» || Φρ. Πρᾶμα πὺν κάνει γόλα (ἐπὶ καλοῦ πράγματος κινου-ντος εἰς ἐπιθυμίαν πρὸς κτήσιν αὐτοῦ) Κεφαλλ. 18) Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις Προπ. (Ἀρτάκ.): Φρ. Εἶμαι 'ς τί γούλες - μι (ἔχω μεγάλην χαρὰν· ἡ φράσις προήλθεν ἀπὸ παιδιὰν βόλων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κερδίσας ἐπιφωνεῖ ταύτην). 19) Τὸ φαγητὸν Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀβ' d' γούλ' τοῦ κόφτου κὶ τοῦ στέλνου (τὸ κόπτω ἀπὸ τὸ φαγητόν μου, τὸ ἀφαιρῶ ἀπὸ τὴν τροφὴν μου καὶ τοῦ τὸ στέλ-λω) Βελβ. Μιὰ γουλούρα θὰ κόβγ' ἂ' τὴ οὐλα μας νὰ σ' τὴ δώνω Ἀπύρανθ. Δὲν ἔχει, μ' ἄς τὸ κόβγῃ ἂ' τὴ οὐλα τζη αὐτόθ. 20) Τὸ λάλημα τοῦ ἀλέκτορος Χίος (Καρδάμ.): Ἡ πρώτη - δευτέρα - τρίτη γούλα τοῦ πετεινοῦ (τὸ πρῶτον περὶ τὸ μεσονύκτιον λάλημα τοῦ ἀλέκτορος, τὸ δεύτερον κατὰ τὸ διάστημα μεταξὺ πρώτης καὶ δευτέρας πρωινῆς ὥρας, τὸ τρίτον μεταξὺ τρίτης καὶ τετάρτης πρωινῆς ὥρας).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλα καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Κίσ. κ. ἀ.) Κύπρ. κ. ἀ. καὶ Γούλ' Ἡπ. (Ἀγναντ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γούλα ἡ, (II) Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. (Ἅγιος Γεώργ. Ἀνατολ. Νεάπ.

Ραμν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Γαργαλ. Γέρμ. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σίφν. Σύρ. Τήν. (Κτικ.) Τσακων. Χίος—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. γούλα Τσακων. οὐλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Βυζαντ. οὖς. γ ο ὕ λ α, βλ. Πρόδρομ. 4, 129g (ἐκδ. Hesselung - Pernot, σ. 78) «καὶ καὶ ψωμὶν ὁ κηπουρὸς νὰ χόρταινα καὶ γούλας», ὁμοίως Διήγ. Παιδιόφρ. στ. 601 - 602 (ἐκδ. Wagner, σ. 162) «ἔχουν το εἰς τὰ λάχανα, τὰ λέγουσιν ὀφρύγια, | καὶ εἰς τὰς γούλας τὰς χοντράς, τὰς λέγουνε κου-ροῦκλες». Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ ἀποφλοιωμένος βλαστὸς τῆς κράμβης ἢ ὁ βλαστὸς καὶ ἡ βολβώδης ρίζα διαφόρων χόρτων Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. (Ἀνατολ. Νεάπ. Ραμν. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύρ. Τήν. (Κτικ.) Τσακων. Χίος—Λεξ. Βάιγ.: Καθάρισέ μου τὴ γούλα τοῦ φρούου ἀποὺ μ' ἀρέσει (φρούο = ἀνθοκράμβη) Ραμν. Ἡ οὐλα δὸν χόρτον Ἀπύρανθ. Ἡ κε-φαλή, ἡ οὐλα καὶ τὰ φύλλα δὸν κρομμυδιοῦ αὐτόθ. 2) Διάφο-ρα εἶδη τοῦ φυτοῦ κράμβη (Brassica) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυ-ρανθῶν (Cruciferae), ὡς: α) Κράμβη ἡ λαχανώδης κεφαλω-τὴ (Brassica oleracea capitata) Κύθηρ. Τσακων.: Ἄσμη.

Πάνω 'ς τοῦ Τσικαλογιάννη, 'ς τὴν ἀψηλὴ κουρκούλα περάσανε δυὸ κοπελιές καὶ δὲ μ' ἀφήσαν γούλα (κουρκούλα = μεγάλη πέτρα) Κύθηρ. Συνών. κ ρ ἄ μ π η, κ ρ α μ π ῖ, κ ρ α μ π ο λ ἄ χ α ν ο, κ ρ α μ π ο ὦ ν ι, λ ἄ χ α ν ο, μ ἄ π α, φ υ λ λ ἄ δ α, φ ρ ὀ ο. β) Κράμβη ἡ λαχανώδης γογγυλοκράμβη (Beta oleracea caulorapa ἢ gogyloides) Θήρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) Συνών. ρ ἄ π α. γ) Κράμβη ἡ ἀγρία, ἡ ἄλλως Κράμβη ἡ κρητικὴ (Brassica cretica) Θήρ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἀ.) Συνών. ἄ γ ρ ι ο λ ἄ χ α ν ο 2. 3) Τὸ φυτὸν Τεῦτλον ἢ Σεῦτλον τὸ σι-κελικόν (Beta sicula) τῆς οἰκογ. τῶν Χηνοποδιιδῶν (Che-nopodiaceae) Κρήτ. (Ἅγιος Γεώργ.): Ἡβαλ' ἀγρονᾷ 'ς τὴ γούλα καὶ ἐθέρεψε (ἔβαλα λίπασμα εἰς τὰ τεῦτλα καὶ μεγάλωσαν πολὺ). Συνών. π α ζ ῖ, σ έ σ κ ο υ λ ο. β) Τὸ φυτὸν Τεῦτλον τὸ σαρκόρριζον (Beta rapa ἢ rapacea) τῆς οἰκογ. τῶν Χηνοποδιιδῶν (Chenopodiaceae) Θήρ. Συνών. γ ο υ λ ῖ (II) 5, κ ο κ κ ι ν ο γ ο ὕ λ ι, π α ν τ ζ ἄ ρ ι. 4) Τὸ φυτὸν Σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (Scolymus hispanicus) τῆς οἰ-κογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Κρήτ. Συνών. ἄ σ π ρ ἄ γ κ α θ ο 5, σ κ ὀ λ υ α μ π ρ ο, σ κ ο λ ὕ μ π ρ ι, σ κ ὀ λ υ μ π ρ ο ς, σ κ ὀ λ υ ο ς. 5) Ἡ σκελὶς τοῦ σκόρδου καὶ τῶν διαφόρων κίτρωδῶν Εὐβ. (Κάρυστ.)—Λεξ. Δημητρ.: Ἐφαγε μιὰ γούλα σκόρδο Κάρυστ. Δῶσε μου μιὰ γούλα πορτοκάλι αὐτόθ. Συνών. ἄ γ λ ῖ θ α, λ ο υ β ῖ, π υ ρ ο ὕ δ α, σ κ ε λ ῖ δ α, φ έ τ α. 6) Τὸ ἐδώδιμον μέρος τοῦ ἀμυ-γδάλου, καρύου ἢ διαφόρων ὀσπρίων ἢ πυρηνόκαρπων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λοβοῦ, τὸ ἀποφλοιωμένον Εὐβ. (Κάρυστ.) Σίφν.—Λεξ. Δημητρ.: Σπάσαμε τὰ καρύδια τσαῖ τὰ κάμα-με γούλες Κάρυστ. Φέρετε τὰ κουκκιά νὰ ντὰ κάμωμε γούλες αὐτόθ.

γουλάγρα ἡ, ἐνιαχ. γουλάγρα Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὕ λ ο ς τό, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ γ ρ α, ἀναλογικῶς πρὸς τὸ δ ο ν τ ἄ γ ρ α, τὸ ὅπ. βλ. Ὁ παρεκτεταμένος τύπος γ ο υ λ ἄ γ ρ ι α κατὰ τὸν τύπ. γ α λ ἄ γ ρ ι α, τὸν ὅπ. βλ. εἰς λ. γ α λ ἄ γ ρ α.

Ἐργαλεῖον τοῦ ὀδοντιάτρου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος καθα-ρίζει τὰ οὐλα κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν ὀδόντων ἐνθ' ἂν.

γουλάδα ἡ, Πελοπν. (Λεῦκτρ. Πλάτσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ δ α. Γ ο ὕ λ α (I) 7, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἂν.: Τὸ σταβάρει ἔχει καλὴ

